

ALS JE OPEENS
ERGENS ANDERS WOONT...

Opmaak en Drukwerk: Paswerk Grafisch

Tekstredactie: de Blok redactie, Zwolle

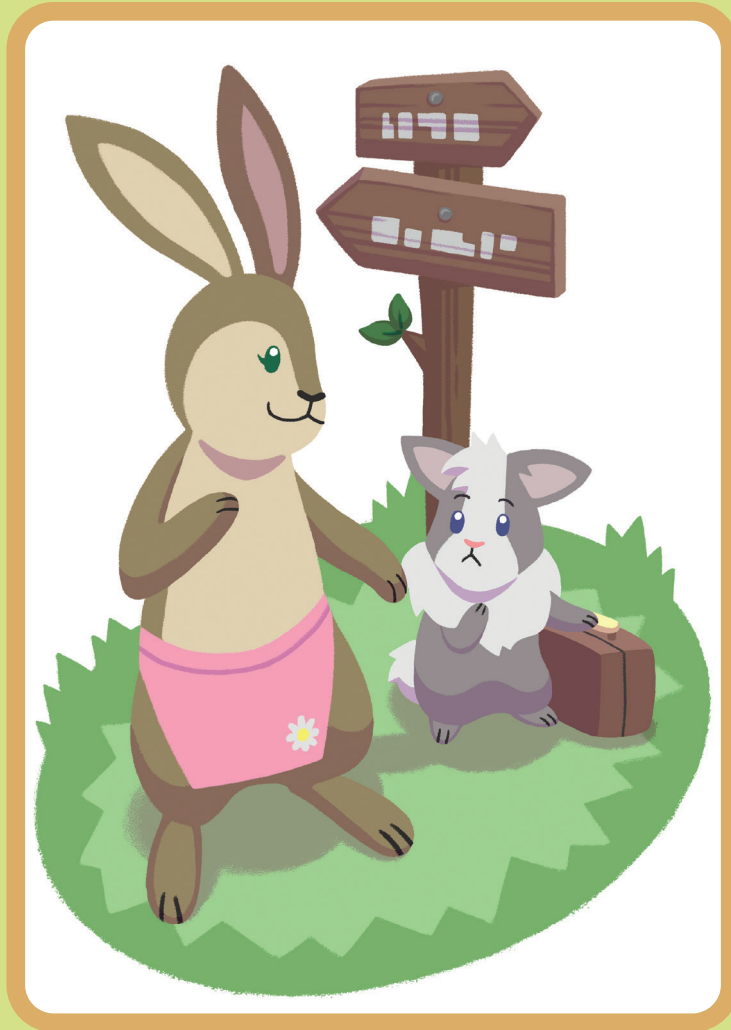
Illustraties: Leticia Akemi Kido

Projectleider: Alice Faber

Expertisecentrum William Schrikker

ALS JE OPEENS ERGENS ANDERS WOONT...

Shelley Vos

Coen Konijn woont opeens ergens anders. Zijn mama en papa konden niet goed voor hem zorgen. Dus nu woont hij bij Hannah Haas, in een groot huis in het bos. Er wonen ook andere dierenkinderen. Coen woont er pas net, dus hij kent ze nog niet zo goed.

Vandaag ligt Coen te luieren. Hij wast zijn snoetje in de zon.
Opeens hoort hij iemand heel hard huilen. Het is Kiki Kikker, die
bij de vijver zit. Coen gaat naar haar toe. 'Waarom huil je?' vraagt hij.
'Ik word zo verdrietig als ik aan mijn papa denk,' zegt Kiki,
'want ik mis hem zo.'

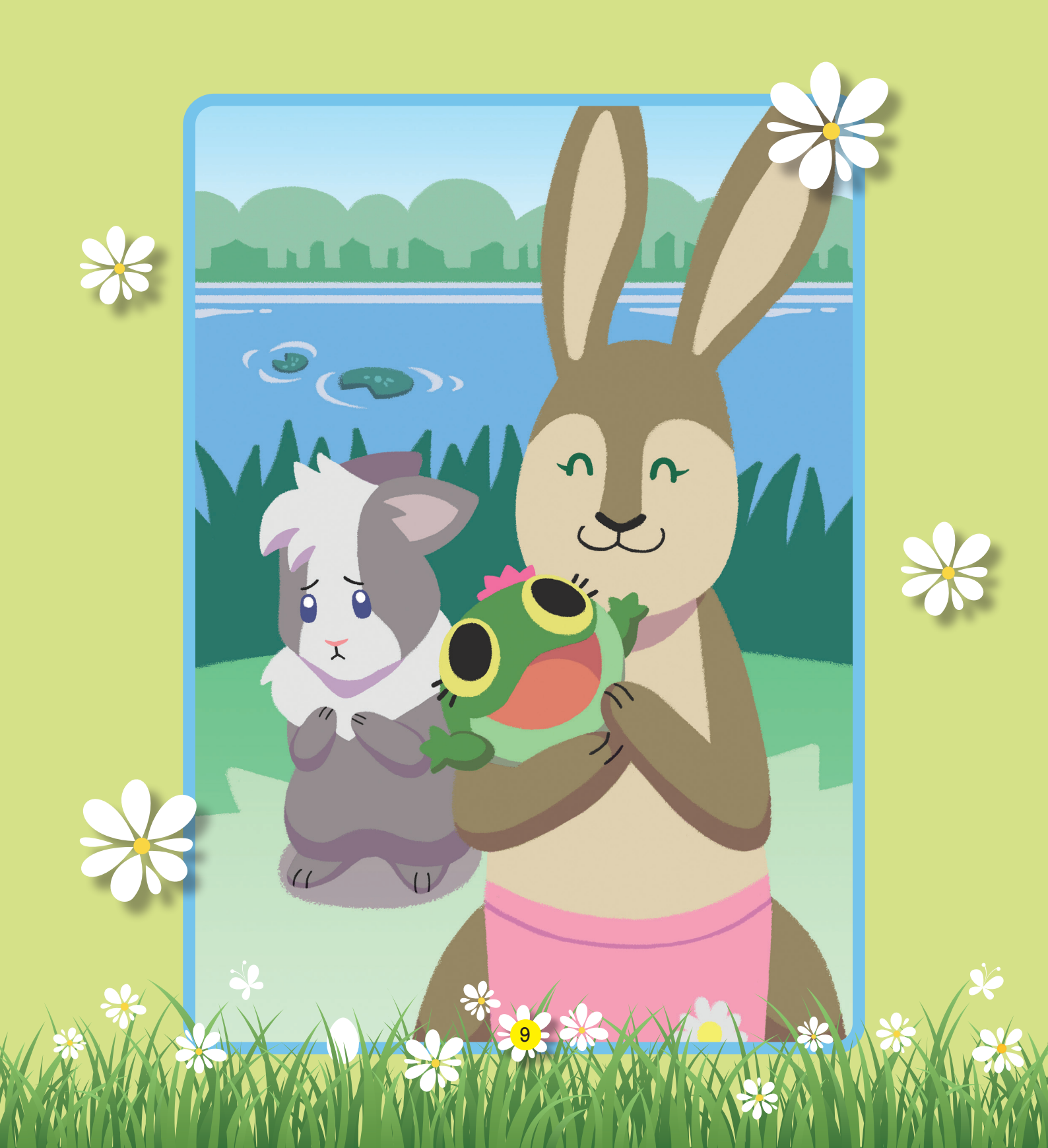

Dan komt Hannah Haas. Ze geeft Kiki een knuffel. 'Oh, lieve Kiki, wat een verdriet. Je mag verdrietig zijn als je papa mist. Ik ben er voor je. Ook als je verdrietig bent, vind ik je lief. Morgen zie je papa weer. Dan gaan jullie samen door de modder stampen.' Kiki veegt haar tranen weg en lacht. Ze springt vrolijk de vijver in. Plotseling voelt Coen Konijn zich ook verdrietig. 'Ik mis mijn mama en papa ook,' denkt hij.

‘PANG!’ hoort Coen Konijn dan. Hij gaat op het geluid af. Daar ziet hij Erik Egel. Erik prikt allemaal ballonnen lek met zijn stekels.

‘Waarom doe je dat?’ vraagt Coen. ‘Ik ben boos. Iedereen is stom. Ik wil morgen niet jarig zijn. Kiki ziet haar papa en die heb ik niet.’

Dan komt Hannah Haas. 'Oh, lieve Erik, ik zie dat je boos bent.

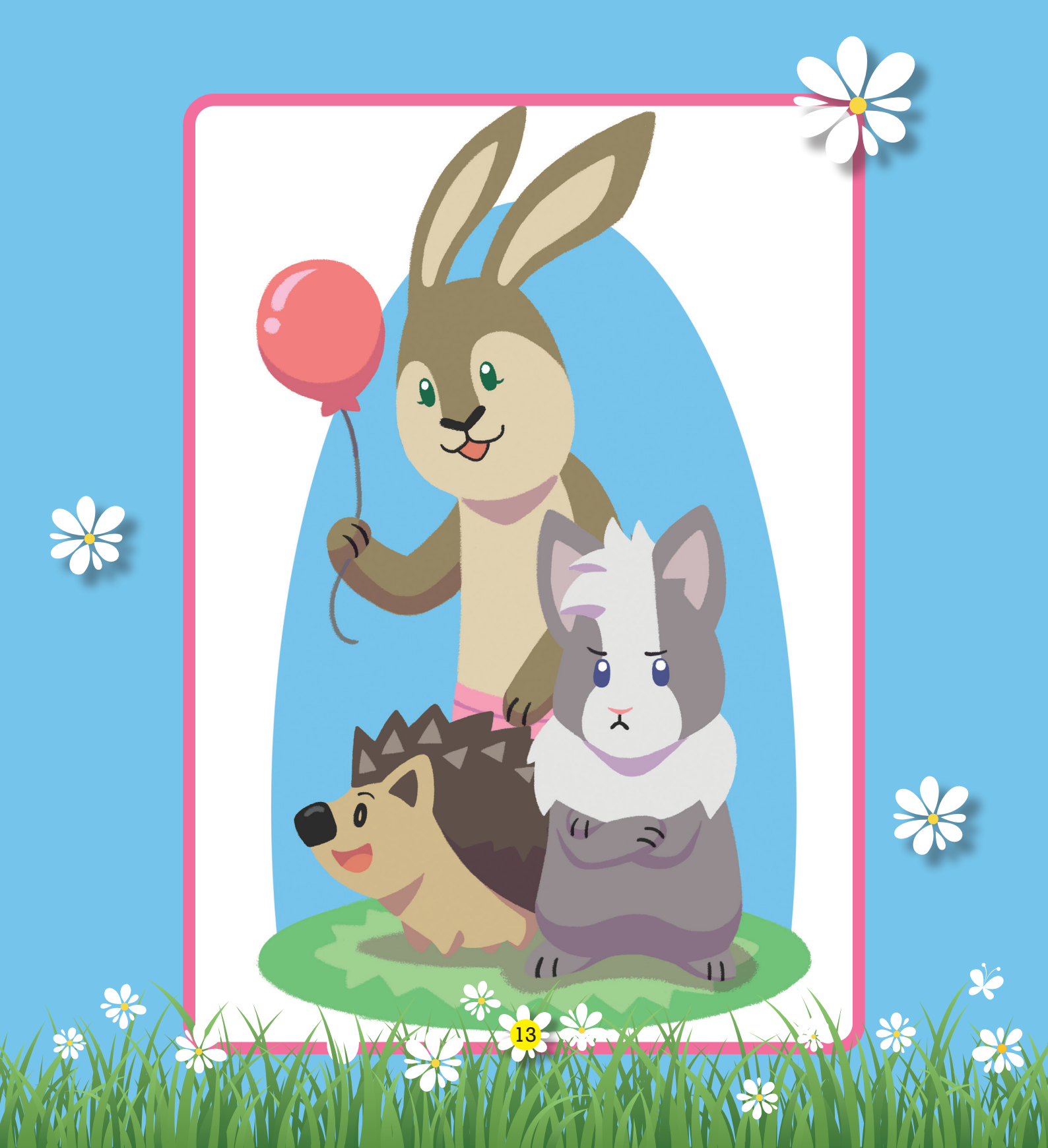
Je mag boos zijn. Ik ben er voor je. Ook als je boos bent, vind ik je lief.'

De stekels van Erik zakken weer. 'Ik wil morgen geen ballonnen, maar

misschien wel een taart.' 'Dat is oké,' zegt Hannah, 'het is jouw

verjaardag.' Plotseling voelt Coen Konijn zijn buik borrelen.

'Soms voel ik mij ook zo boos,' denkt hij.

‘Au!’ hoort Coen Konijn dan. Hij gaat op het geluid af. Daar ziet hij Virgil Vos. Virgil ligt bovenop de bloemen in de tuin. Naast hem ligt zijn fiets. ‘Heb je je pijn gedaan?’ vraagt Coen. ‘Ja! Ik ben gevallen. Ik kan ook helemaal niks. Daarom woon ik niet meer bij mijn mama.’

Dan komt Hannah Haas. 'Oh, lieve Virgil, wat een pech. Je mag balen als iets niet lukt. Ik ben er voor je. Ook als je baalt, vind ik je lief.

Hier, een pleister op je knie. Het is niet jouw schuld dat je niet meer bij je mama woont. En weet je nog dat oma De Vogel voor haar zorgt?'

Virgil knikt opgelucht en staat weer op.

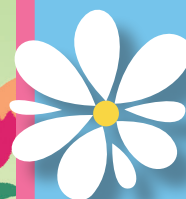
Plotseling voelt Coen Konijn zich schuldig. 'Het is mijn schuld dat ik niet meer bij mijn mama en papa woon,' denkt hij.

‘Tralalaaa’ hoort Coen Konijn dan. Hij gaat op het geluid af.
Coen kijkt omhoog en ziet Vera Vlinder. ‘Waarom zing je?’
vraagt Coen Konijn. ‘Ik ben gewoon zoooooooooo blij.
Het is hier zoooooo fijn. Hannah Haas is de beste!’

Dan komt Hannah Haas. 'Oh, lieve Vera, wat ben je vrolijk.

Je mag vrolijk zijn. Fijn om je zo te zien. Ik ben er voor je.

Ook als je blij bent, vind ik je lief.' Hannah en Vera lachen en maken samen een vreugdedansje.

Plotseling moet Coen Konijn lachen. 'Nu voel ik mij ook blij,' denkt hij.

Dan hoort Coen Konijn even geen geluid. Het is helemaal stil.

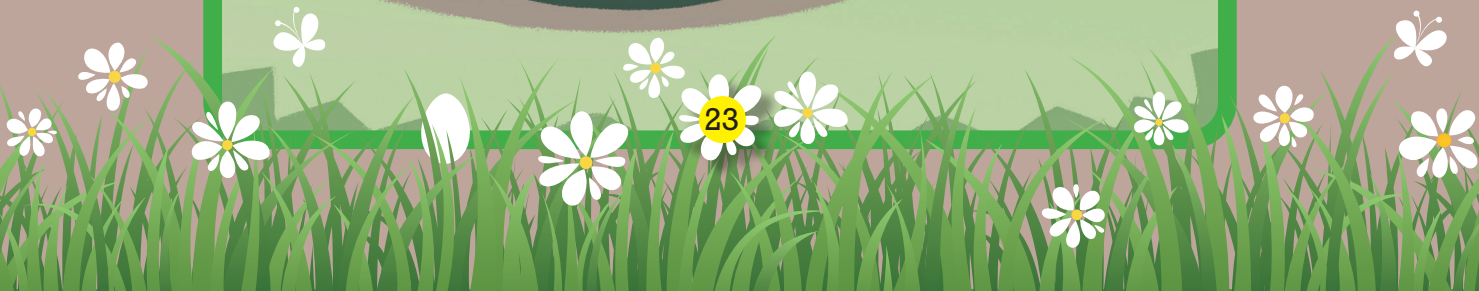
Hij wandelt verder en ziet Bilal Beer. Bilal zit tegen de boom aan.

Hij houdt een volle rugzak vast. 'Waarom heb je die rugzak?'

vraagt Coen. 'Omdat ik hier toch weer weg moet.'

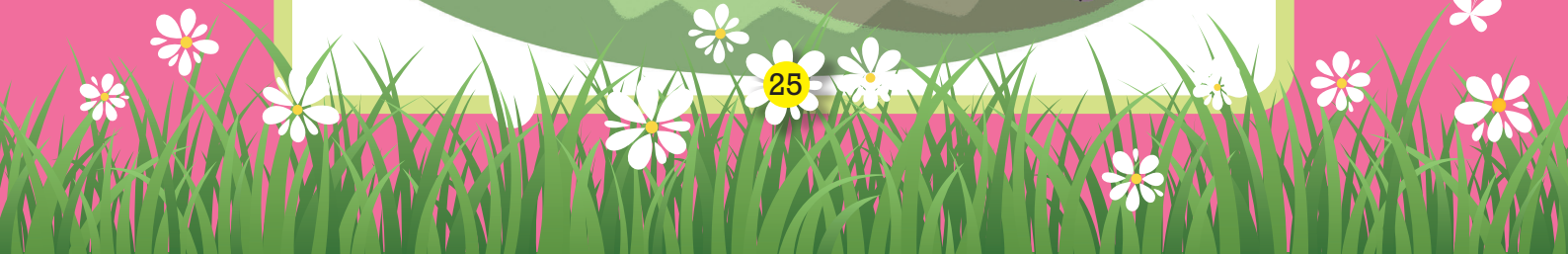
En deze spullen horen bij mij,' zegt Bilal.

Dan komt Hannah Haas. 'Oh, lieve Bilal, wat zul je je bang voelen. Je mag bang zijn. Ik ben er voor je. Ook als je bang bent, vind ik je lief. Zullen we samen je rugzak uitpakken en de spullen in jouw kamer leggen? Want je slaapt vandaag echt hier hoor.' Bilal Beer springt op de rug van Hannah en samen lopen zij naar binnen. Plotseling voelt Coen Konijn zich bang. 'Moet ik hier ook weer weg?' denkt hij.

Dan loopt Hannah Haas weer terug naar Coen Konijn. 'Lieve Coen, hoe gaat het met jou?' vraagt Hannah. 'Ik voel me eigenlijk een beetje raar,' zegt Coen Konijn. 'Ik voel mij zo verdrietig als Kiki Kikker.

Ik voel mij zo boos als Erik Egel. Ik voel mij zo schuldig als Virgil Vos.

Ik voel mij zo blij als Vera Vlinder. En ik voel mij zo bang als Bilal Beer.

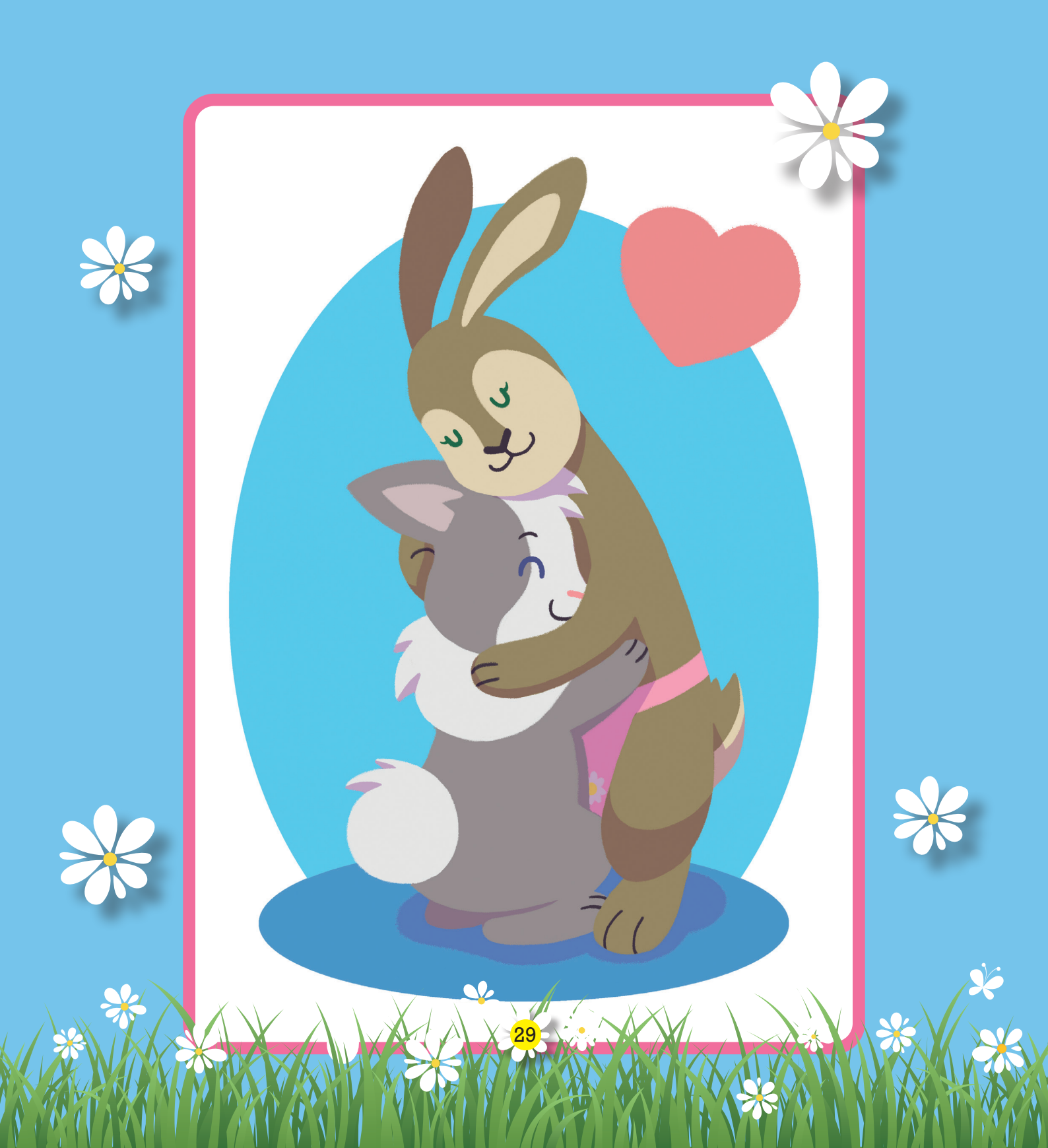
Soms wil ik bij mama en papa zijn en soms ben ik ook zo graag hier.

Soms voel ik alles tegelijk. En soms gaat het heen en weer.'

Hannah Haas slaat een arm om Coen Konijn heen. 'Weet je, lieve Coen, het is altijd een beetje lastig als je opeens ergens anders woont. En dan gaan je gevoelens heen en weer. Soms zul je eraan denken dat je niet bij mama en papa woont. Soms zul je daar ook even niet aan denken. Dat is allebei oké. Ik weet dat jouw mama en papa je lief vinden. En wat jij ook voelt, ik vind je lief. Wat jij ook doet, ik vind je lief. Ik vind je altijd lief. Als je dat maar goed onthoudt.'

Het einde.

Lieve kleine en grote lezers.

Bedankt dat jullie het boekje 'Als je opeens ergens anders woont...' hebben gelezen.

Toen ik voogd was, sprak ik met veel kinderen die opeens ergens anders woonden. Van deze kinderen begreep ik dat het soms best lastig is om hierover te praten. Erover lezen kan dan fijn zijn. Daarom schreef ik dit boekje, speciaal voor jullie.

Weten jullie dat mijn eigen konijntje Coen Konijn heette? Hij lijkt heel erg op het konijntje in dit boekje. Mijn eigen Coen leeft niet meer. Daar was ik best verdrietig om. Maar met dit boekje denk ik extra vaak aan hem. En dan voel ik me blij.

Ik hoop dat jullie het een fijn verhaaltje vonden.

En nog een ding... Jullie zijn allemaal lief. Als jullie dat maar goed onthouden.

Groetjes van Shelley

Dankwoord

Een boekje schrijf je nooit helemaal alleen. Er zijn een heleboel mensen die mij hierbij op hun eigen manier hebben geholpen en die wil ik graag bedanken.

Bedankt Fonds Welzijn en Expertisecentrum William Schrikker voor het mogelijk maken van dit boekje.

Bedankt Sociale Academie Utrecht voor de opdracht waar het allemaal mee begon en de theoretische kennis.

Dank jullie wel, mijn eigen kleine & grote Coen, voor de inspiratie en voor de liefdevolle en levendige herinnering aan jullie. Jullie leven voort, nu niet meer alleen in mijn hart, maar ook in dit boekje.

Dank je wel Letícia, voor het maken van alle mooie tekeningen, alsof je rechtstreeks in mijn hoofd kon kijken.

Dank je wel Alice, voor de allerfijnste samenwerking en al jouw input. Zonder jou was het boekje niet wat het geworden is.

Dank jullie wel mijn lieve familie en vrienden, in het bijzonder mijn moeder Carla, voor jullie onvoorwaardelijke liefde en steun in dit proces.

Dank jullie wel, pleegkinderen, pleegouders & professionals voor het meelezen en jullie waardevolle input: Orlando, Ginairo, Jasmijn, Damian, David, Eleonora, Izayra, Youssra, Selma, Lieske, Pieter, Esther, Marlies, Jessica, Rianne, Nathalie, Natasja, Maurits, Evelien, Carla, Mandy, Erika & alle anonieme lezers.